

FR. SVETLIČIČ:

UKLETI GRAJŠČAK.

red' Ulake,
planine
nad Zgor-
njo Vrh-
niko,
jebrdo silno
strmo in
vse za-
raščeno;

na njem je razvalina gradú ne-
kdanjega,
ki ga je kletve sila do tal raz-
rušila.

Prebival v njem grajščak je brez
žene in otrok,
po risje trdosrčen in drzen
krvolok,
ki, z ropa se vrnivši, je v hramu
mirno spal,
in ki se ni človeške, ne božje
roke bal.

Nameni v grad samotni berač se
neki dan,
prihrope na dvorišče ves spehan
in potan;
beseda se mu trese, kolena se
šibé,
ko stopi pred stanico in prosi
vbogajmé.

„Poberi se spred mene“, grajščak
zadere se,
„lenuh, ki nisi vreden, da zemlja
nosi te;
postopati v mladosti ti bilo je
ljubó,
sedaj pa trpi lakot, ki davi te
zató.

Mar vidim, da mi strela poslopje vpe-
pelí,
da mi zaklad predragi pod zemljo ves
sperí,
ko da bi dotaknile se tvoje ga roke,
če tudi mi živeti do sodnjega je dne.“

„Gorjé ti, trinog!“ seže berač
 v besedo mu
 in govori, da stresa zidovje se
 gradú —:
 „Odvzet ti bo zaklad tvoj, al'
 braniš ga al' ne,
 ker vedi, ura tvoja iztekla se
 ti je.

Ko to izusti, urno v dolino se
 spusti
 in stopa tako ročno, da se grajščak
 reži.
 Al' zdajci, ko bi trenil, se potemni
 nebó,
 in mine ga režanje ter gleda v
 zrak srepó.

Nebo pravično čulo je kletve
 tvoje glas,
 in bliža se osvete njegove strašni
 čas:
 Prej ko zaide solnce, razvalil se
 bo grad
 in nesel te z višine z zakladom
 vred v prepad.

Spod sipčnega razmeta o zoru
 slednji dan,
 spremêljen v kačo studno, izlezel
 boš na plan
 in vlekkel se na brdo po bregu
 sem ter tje,
 da pomniš kletev svojo do 'zvolje-
 nega dne.““

Oblake črnosive vetrovi pri-
 podé,
 in v gromonosnih kopah nad Ulako
 vrté;
 čim dalje bliže sliši bobnenje
 votlo se,
 čim dalje huje gora v korenu se
 majè.

Naenkrat se zabliška, da vzame
 skor' mu vid,
 udari strela močna in razleti se
 zid,
 porušen v šibre drobne, se vdere ž
 njim vred grad,
 kot mu berač pretil je, po plazovo
 prepad.

Na grobljo, ki prerašča jo mah že
 mnogo let,
 še dandanašnji hodi se studna kača
 gret;
 kdor sreča jo, se vrne, pobegne
 mahoma,
 da srce, groze tesno mu jedva
 sopsti dá.

